

1 Nov. 1917.

No. 21.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Alzoo is ook de tong een klein lid, en richt nochtans groote dingen aan. Zie, een klein vuur, hoe grooten hoop houts het aansteekt . . . Alzoo is ook de tong onder onze leden, welke het geheele lichaam besmet, en onzen ganschen wandel, wanneer zij van de hel ontstoken is. Apostel Jakobus.

JOSEPH SMITH

de

PROFEET-LEERAAR.

Een Toespraak.

(vervolg van blz. 312)

De Profeet leerde dat deze betrekkingen, waaronder zoodanige geboorten voortgaan in de celestiale werelden, op zichzelf eeuwig zijn. Het huwelijksverbond wat onsterfelijke wezens vereenigt, is eeuwig, en vandaar datgene wat Joseph Smith in onze bedeeeling inbracht, en wat genoemd wordt het „Nieuw en Eeuwig Verbond des Huwelijks,” waardoor, onder de wet van God, verbintenissen, in onze heilige plaatsen, gemaakt worden voor tijd en eeuwigheid. Aldus is de verwantschap van verheven Intelligenties eveneens een ding dat geregeld is en geheiligd door de wet, en uit deze betrekkingen ontspruit het huisgezin, eene altijddurende, eeuwige instelling; waaruit wederom alle betrekkingen voortspruiten die bestaan onder de Verheven intelligenties van alle werelden en wereldstelsels totdat, naar waarheid, alle verbonden tezamen vereenigd zijn door banden van verwantschap, gefondeerd op onderlinge samenstellingen en eensgezindheden, geheiligd door liefde en door toewijding.

Een nadere onderscheiding van dit ons onderwerp zullen wij thans niet verder uitbreiden. Ik vraag enkel uwe aandacht voor deze leerstellingen van den Profeet, zonder eenige poging te doen dezelve in te weven in een systeem van wijsgeerige beschouwing der dingen, of van een waargenomen bestaansvorm. Ik ben evenwel overtuigd dat deze leerstellingen, naar voren gebracht door den Profeet-Leeraar van onze bedeeeling, niet als een resultaat van zijn eigen, menschelijke, overpeinzing, maar gebaseerd op kennis die God aan hem openbaarde,

en daarom met goddelijke goedkeuring tot hem komende, daarom — zoo zeg ik — ben ik overtuigd dat deze leerstellingen de elementen bevatten van een physische, moreele en geestelijke wijsbegeerte, welke dingen tezamen de aanvaarde wijsbegeerte zullen uitmaken van het Nieuwe Tijdperk wat zich thans over de aarde baan gaat breken; een wijsbegeerte die alle andere stelsels terzijde zal zetten, en standvastig zal blijven voortbestaan in beide, de belijdenissen en de zielsuitingen, van het menschdom. De elementen daartoe — zoo zeg ik — zijn hier in deze leerstellingen aanwezig; zij wachten alleen slechts een toekomstige kracht om ze samen te voegen tot één enkele voltooiing, die even schoon zal zijn als waar, en die deze wijsbegeerte geschikt zal maken tot aanvaarding van de hoogere intellecten van onze eeuw.

VII.

DES PROFETEN ALGEMEENE GEVOLGTREKKINGEN.

Een enkel woord in verband met de wijze van des Profeten leering. Die was eenig in elk opzicht. Van hem kan niet worden gezegd dat hij eenige poging heeft aangewend om een stelsel van wijsbegeerte te scheppen, hoezeer zijn stelsel van godsdienst en kerkelijk bestuur ook dient te worden geprezen. Zijne wijsgeerige beginselen werden neergelegd in uitingen zonder eenige orderlijke rangschikking of opeenvolging, en zij werden hoofdzakelijk onderwezen in van elkander onafhankelijke aphorismen. Zulks is een merkwaardig juiste wijze van onderrichting, want een aphorisme gelijkt een spreuk of een spreekwoord, en is een vorm waarin de Waarheid voortleeft. Ik geloof dat het de Amerikaansche wijsgeer Emerson was die een spreekwoord heeft beschreven als te zijn de taal der absolute Waarheid, — de vaststelling ervan, zonder op de bijzondere soort en hoedanigheid te letten. Het spreekwoord is de letterkunde der macht. Naar waarheid gelukkig is de mensch te prijzen die het volk of der natie een spreekwoord schenkt; en zoo, eveneens, is de natie of het volk gelukkig te achten die het ontvangt. Gelijk aan een gunstbetoon, is het tweemaal gezegend: het zegent hem die het geeft, en hem of hen die het neemt of nemen. Gewoonlijk ontstaan spreekwoorden of spreuken door de ondervindingen van heel een geslacht. Spreekwoorden komen voort uit de groote moeilijkheden door een natie ondergaan. Zij ontstaan langzaam, en vertegenwoordigen de verzamelde wijsheid der eeuwen. Spreukenboeken zijn niet geschreven geworden door hen aan wien zij gewoonlijk worden toegeschreven, maar zij vertegenwoordigen eene collectie slechts langzaam door de eeuwen voortgebracht. Zoodanig zijn de Spreuken uit den Bijbel, de Spreuken van de Chi-neesche klassieken, en de Spreuken van de letterkunde der Hindoes. Joseph Smith gaf aan zijn tijd vele van deze verzamelde waarheden, meer denk ik dan ten deel is gevallen aan eenig leeraar, Jezus Christus

uitgezonderd. Enkele weinige ervan kan ik slechts, als voorbeeld, aanhalen:

„De glorie van God is intelligentie.”

„Het is onmogelijk voor den mensch om in onwetendheid zalig te worden.”

„De zaligheid van den mensch komt niet vlugger dan zijne kennis groeit.”

„Kennis zaligt den mensch, en in de wereld der geesten kan de mensch niet anders verheven worden dan door kennis.”

„Welk uitgangspunt van intelligentie wij in dit leven ook mogen erlangen, het zal in de opstanding met ons verrijzen.”

„Wanneer iemand, door zijnen ijver, meer kennis ontvangt dan een ander, zooveel te meer voordeel zal hij hebben in de wereld van het toekomstige.”

„Er is, vóór de grondlegging dezer wereld, eene wet in den hemel onherroepelijk vastgesteld, waarvan alle zegeningen hunnen steun erlangen, en zoo wanneer wij eenige zegening van God verwachten, dan is het door gehoorzaamheid aan de wet waarop die zegening was vastgesteld.”

„Adam viel opdat de menschen zijn zouden, en de menschen zijn (bestaan) opdat zij vreugde mogen hebben.”

„Dit is Gods heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch voort te brengen.”

„De elementen zijn eeuwig, ja de elementen vormen den tabernakel van God. De mensch is de tabernakel Gods, zelfs zijn tempel.”

„De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onafscheidbaar vereenigd, ontvangen eene volheid van vreugde.” (Vandaar de belangrijkheid van 's menschen aardsche leven, waarin de geest vereenigd is met aardsche elementen.)

„Als de mensch het karakter Gods niet begrijpt, dan begrijpt hij zichzelf niet.”

„God was zelf eens zooals wij nu zijn; en Hij is een verheven Mensch; want Adam werd geschapen naar het eigen model, naar het beeld en naar de gelijkenis Gods.”

„De geest des menschen is niet een geschapen wezen; hij bestond van eeuwigheid, en zal in eeuwigheid bestaan. Iets wat geschapen is kan niet eeuwig zijn.”

„De geest en het lichaam vormen de ziel van den mensch, en de opstanding uit de dooden is de verlossing der ziel.”

„Het is van het evangelie het eerste uitgangspunt om met zekerheid den aard van God te kennen, en te weten dat wij omgang met Hem kunnen hebben, op dezelfde wijze als de eene mensch omgang heeft met den ander.”

„Jezus was in den beginne met den Vader. * * * De mensch was

in den beginne met den Vader. Intelligentie, of het Licht der Waarheid, werd niet geschapen noch gemaakt, noch kan het geschapen of gemaakt worden."

„Jezus trad in de voerstappen van Zijnen Vader, en beërft wat God voorheen beërfdde; en alzoo wordt God verheerlijkt en verheven in de zaligheid en in de verheffing van al Zijne kinderen."

„De dingen Godes zijn van diepe belangrijkheid; en tijd en onderzanding, verbonden met nauwkeurige, overwogen en ernstige gedachten, kunnen ze gewaar worden. Uw gemoed o mensch, als ge een ziel op den weg der zaligheid wilt geleiden, moet zich uitstrekken zoo hoog als de uiterste hemelen, en gaan zoeken in, en bepeinzen de duisterste afgronden, alsmede de wijde uitgestrektheid der eeuwigheid — gij hebt omgang te zoeken met God."

De Profeet stelt God voor als zeggende: „Ik geef den menschen zwakheden opdat zij nederig mogen zijn, en mijne genade is voldoende voor allen die zichzelf voor Mij vernederen."

Tot iemand die hem de vraag stelde hoe hij de menschen zoo goed wist te besturen, zeide hij: „Ik bestuur hen niet. Ik leer hun juiste begrippen en zij regeeren zichzelf."

Deze gezegden, met vele anderen van gelijke strekking, zullen de bladzijden der toekomstige, wijsgeerige en godsdienstige, letterkunde van Amerika met heerlijkheid doortrillen. Zij zijn bestemd om algemeene uitgangspunten der waarheid te worden. Zij zullen dagelijks gebruikte aphorismen worden. Het zijn woorden door inspiratie door God gesproken. Zij komen voort uit datgene wat Carlyle „Het innerlijke Feit der Dingen" noemt. Zij zullen leven om de toekomstige geslachten van Amerika, en van de menschen overal, te beïnvloeden.

VIII.

EEN AMERIKAANSCH PROFEET.

AMERIKA DE OUDE WERELD. Er is nog eene gedachte meer die ik u, aangaande den profeet Joseph Smith, wensch voor te stellen. In de allereerste plaats was hij de Amerikaansche Profeet. Hij is niet „de Knaap-profeet", van die uitdrukking houd ik niet. Hij was niet de „Profeet van Palmyra." Hij was de Profeet van de bedeeeling der volheid der tijden; gelokaliseerd dan behoort hij te zijn: de „Amerikaansche Profeet.

Nooit werd er grooter fout gemaakt dan te veronderstellen dat de volgelingen van Joseph Smith onvaderlandslievende Amerikanen zouden zijn. Zij moeten wel de vurigste patriotten wezen. Laat mij u slechts met een enkel woord aantoonen dat zulks waar is. Een regelpaar in een onzer zangen zegt:

„Want in Adam-ondi-Ahman,
Zion kwam waar Eden was."

Wat is hiervan de beteekenis? Er wordt mede bedoeld dat de

Profeet leerde dat de vastelanden van Amerika niet de Nieuwe Wereld zijn, maar de Oude; dat namelijk Eden, of het Paradijs, hier was, in Amerika. Van Adam-ondi-Ahman, de plaats waar Adam vertoefde nadat hij van uit Eden verdwenen was, verklaarde Joseph Smith dat die plaats zich bevindt in Missouri, in de vallei van de Groote Rivier. Hij deelt ons mede dat daar eene samenkomst is geweest van de patriarchen uit het tijdperk van vóór den zondvloed, en zegt hoe de daar vergaderden Adam, of wel „Michaël, de Oude van Dagen“ — zegenden. En in hun midden stond Adam op, om op zijne beurt de aartsvaders, zijn nakomelingschap, te zegenen, en hij vertelde hun wat hen, tot in de laatste geslachten, zoude wedervaren.

Onder die voorzaten was Henoeh de allervoornaamste, omreden zijne rechtvaardigheid. Op dit Westelijke halfrond fondeerde hij — Henoeh — eene stad, heiligde die, en noemde haar „Zion“, de verblijfplaats der reinen van hart. „Want dit is Zion,“ — in welken zin dat woord betrekking heeft op een volk — „de reine van hart.“ Vandaar „Zion kwam waar Eden was,“ hier in Amerika. Maar in den loop van den tijd, „wandelde Henoeh met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg.“ Dit is, overeenkomstig de uitlegging van Paulus, dat God hem overplaatste, opdat hij den dood niet zien zoude (Gen. 5, Hebr. 11). En, naar Joseph Smith, gebeurde zulks eveneens met zijne stad; vandaar het gezegde „Zion vlood.“

Daarna, na den zondvloed, leidde de Heer, van uit de vallei van den Eufraat, naar deze westelijke vastelanden, de Jareditische kolonie; en zestien eeuwen later, van uit Jeruzalem, de Nephitische kolonie. In elk dezer gevallen verklaarde de Heer aan de volkeren, op die wijze naar het westelijke vasteland overgebracht, dat het een land was, „uitverkoren boven alle andere landen.“ Op de meest glorieuze wijze bezocht de Zaligmaker, na Zijne opstanding uit de dooden, de gezegende westelijke vastelanden, en verklaarde dat daar, door de vereenigde pogingen van het huis Israëls, hoofdzakelijk de nakomelingen van den patriarch Jozef, de faam waarvan heel Egypteland doordrongen was geworden, — en de geslachten der Heidenen die het recht hebben het land te beërven, — een Heilige Stad gebouwd zoude worden, en dat die stad „Zion“ zoude worden geheeten, een „Nieuw Jeruzalem.“ Het „Zion“ waaruit de „wet zoude voortgaan“, evenals het „woord des Heeren“ voort zoude gaan van uit het oude Jeruzalem. Omreden de toekomstige stichting van deze stad Zion, op deze westelijke vastelanden, als eveneens omreden een verslag van Henoeh's Zion, zijn zij — de Amerikaansche vastelanden — genaamd het „Land van Zion.“

DE INSTITUTIE VAN DE VEREENIGDE STATEN DOOR GOD GEINSPIREERD.

Joseph Smith leerde insgelijks dat de Staatkundige Instelling van de Vereenigde Staten, een van Godswsge ingesteld werktuig was.

„Het is niet recht,“ — zoo voert hij den Heere sprekende in, „dat de eene mensch in slavernij zoude zijn jegens den ander;“ en vandaar dat de Institutie gehandhaafd dient te worden met bewaring en bescherming van de rechten van alle vleesch; „in overeenstemming met heilige en rechtvaardige beginselen, opdat ieder mensch, in zake leerstelling en beginsel, betrekking hebbende op de toekomst, overeenkomstig den vrijen wil, welke Ik (de Heer) hem heb gegeven, handelen moge, zoodat elkeen aansprakelijk gesteld kan worden, in den dag des oordeels, voor zijne eigene zonden. En met dat oogmerk heb ik de Institutie van dit land ingesteld door de hand van wijze mannen die Ik, met het oog op mijn eigen doeleinde, verwekt heb.“

Alzoo dus houden de volgelingen van Joseph Smith de Institutie van de Vereenigde Staten, voor van God te zijn ingegeven. Somwijlen denk ik dat wij evenwel niet alles beseffen wat deze groote waarheid voor beteekenis heeft. Wij zijn gewoon de dingen in massa te beschouwen, en wij gunnen ons den tijd niet dezelve te ontleden. Wat wil het zeggen dat de Institutie van de Vereenigde Staten een geïnspireerd werktuig is? Ongetwijfeld wil het, in hoofdzaak, zeggen dat God het recht erkent van het volk om, ten opzichte van hun politieke aangelegenheden, zichzelve te besturen. Het geeft, om zoo te spreken, uitdrukking aan de goddelijke gedachte dat de mensch bekwaam is tot zelfregeering. Het beteekent dat het volk, in hun politieke aangelegenheden soverein is, want dit is het voornaamste punt waarin zich de Amerikaansche regeeringsvorm onderscheidt van andere politieke stelsels van het bestuur. Wij zijn niet altijd gelukkig in onze wijze van uitdrukking. Wij maken onze terminologie niet altijd de juiste weergave van onze gedachten. Ten spijt van het feit waarnaar wij juist hebben verwezen, dat namelijk het volk „soverein“ is, spreken wij van, en bidden wij voor, „hen die over ons regeeren“, bedoelende daarmede: presidenten, kabinetten, senatoren, gouverneurs, enz.; maar dezen zijn geen „regeerders“, zij zijn de „dienstknechten des volks“, voor een begrensden tijd verkozen om, overeenkomstig de wet, het bestuur te handhaven, onder voorlichting van onze Institutie. Zij evenwel dienen, regeeren, doen zij niet. Het volk is vrij, en het volk alleen is de „regeering“. Dat volk evenwel stelt dienstknechten aan, of beter gezegd, verkiezen die. Meer nog, onze Institutie voorziet in vrijheid van drukpers; in de vrijheid van het gesproken woord; in de vrijheid en de onafhankelijkheid van het individu. Zij garandeert godsdienstige vrijheid, vandaar een vrije kerk, zoowel als een vrije staat, beide onafhankelijk en van elkander gescheiden. Het gouvernement is eene onverwoestbare Vereeniging, samengesteld uit onverwoestbare Staten. De gedachte te koesteren dat de Institutie die in deze dingen voorziet, van God is geïnspireerd, is te gelooven dat elk van deze afzonderlijke dingen, zoowel als de dingen in 't algemeen

beschouwd, door God, onder de handen van wijze mannen die Hij heeft verwekt om deze regeeringsvorm daar te stellen, is verordineerd, en tevens aan het volk het recht te ontzeggen van deze rechten der vrijheid gebruik te maken om daarmede, door welk middel ook, de handhaving van het gouvernement door het volk, te dwarsboomen, of eene poging aan te wenden om hunne — des volks — wil te weerstreven, of wel het resultaat verschillend te maken van wat hun, ongekluisterd, oordeel zoude hebben teweeggebracht. Zulks, zoo achten wij, is inbreuk maken op de dingen die door God verordineerd zijn geworden.

In de bovenaangehaalde passage aangaande het systeem van gouvernement, daargesteld door de Constitutie van de Vereenigde Staten, als van God te zijn geïnspireerd, kunnen wij het oogmerk of het doeleinde van God, om zoodanig een bestuursvorm op te doen richten, — bemerken. Dit oogmerk is: dat elk mensch, direct en persoonlijk, verantwoordelijk voor God gesteld zoude kunnen worden voor zijne daden die betrekking hebben op het burgerlijk bestuur — „opdat ieder mensch verantwoordelijk moge zijn in den dag des oordeels voor zijn eigene zonden.“ Duidelijker evenwel is nog het beginsel ontwikkeld in het Boek van Mormon. De gebeurtenis die hierop betrekking heeft valt voor tijdens de regeering van den eersten Mosiah, een periode parallel loopende met de laatste helft van de tweede eeuw vóór Christus. De oude koning stelde zijn volk eene ommekeer voor in den vorm van bestuur, waarbij het koningschap zoude worden weggedaan, en een republikeinsche bestuursvorm in de plaats ervan zoude worden daargesteld. Deze revolutionaire maatregel aanbevelende, zeide de goede koning: „Het komt niet dikwijls voor dat de stem van het volk iets verlangt wat tegen datgene is wat recht is, maar wel komt het voor dat het kleinere gedeelte van het volk iets verlangt wat niet recht is; redenen waarom gij dit in acht zult nemen, en het tot uwe wet behoort te maken, om namelijk uwe zaken te behandelen, door de stem van het volk. En als de tijd komt dat de stem van het volk de verkeerde zijde kiest, dan is het de tijd dat de oordeelen Gods over u zullen komen. Ja, dan is het de tijd dat Hij u bezoeken zal met groote oordeelen, en groote verwoesting, evenals Hij, voorheen dit land heeft bezocht. En ik beveel u deze dingen te doen in de vreeze des Heeren; en ik gebied u deze zaken te doen opdat gij geen koning hebt zoodat, mocht dit volk zonden en ongerechtigheid bedrijven, zij daarvoor, persoonlijk, verantwoording zullen moeten geven. Want ziet, ik zeg tot u dat de zonden van menig volk veroorzaakt zijn geworden door de ongerechtigheid van hunne koningen; redenen waarom hunne zonden dienen verantwoord te worden door die koningen. En nu, ik verlang dat deze ongelijkheid niet meer in dit land zoude zijn, en in het bijzonder niet onder dit, mijn volk. Maar ik

wensch dat dit land een land van vrijheid moge wezen, en dat elk mensch zijne rechten en voorrechten op gelijke wijze moge genieten, zoolang de Heere het goed acht dat wij op dit land mogen leven en het beërven; ja zoolang zelfs als ons nageslacht op de oppervlakte van dit land verblijf houdt.“

Maar, opdat dit element van zedelijke verantwoordelijkheid ingeweven moge kunnen worden in het burgerlijk bestuur, is het redelijk dat elke persoonlijkheid vrij moet zijn en ongekleusterd, bij de uitoefening van zijne politieke rechten, met inbegrip van het uitbrengen van zijne stem. Elke persoonlijkheid moet een stem hebben van evengelijke waarde in het bestuur. Elk mensch moet een souverain zijn in de burgerlijke instelling, en zijne stem dient de stem en het oordeel te vertegenwoordigen van een vrij man. Een stem die niet door invloed is beschroomd geworden, noch door de een of andere macht in eene zekere aangeduide richting is gedreven. Bij gebreke hiervan zou heel het schema van bestuur door de stem van het volk, in eene bespotting ontaarden. Onder een stelsel van bestuur door het volk moet, om de elementen van zedelijke verantwoordelijkheid in maatschappelijke zaken bij het volk te behouden, er geen ander beroep bestaan dan op het verstandelijk ontwikkelde oordeel van de persoonlijkheid. De daad van ieder mensch moet de daad zijn van een vrij mensch; en ieder die het keurvorstendom van een bestuur vormt waar het volk regeert, zoudé willen bederven, of het weg willen doen door eene andere kracht dan een beroep op de rede, die zou dit element van persoonlijke zedelijke verantwoordelijkheid in het burgerlijk bestuur verwoesten, en in elk geval van ons, die het Boek waaruit ik heb aangehaald, aanvaarden, — als wij ons zouden beroepen op eene andere macht dan die der rede, of ons zouden trachten te beroepen op eenig soort van dwang, — dan zouden wij ons zelve plaatsen tegenover de orde van dingen die God heeft verordineerd.

Verkleefdheid aan deze beginselen is zuiver Amerikaansch. Dit is grondwettelijk ingestelde zedekunde. Dit is beide: het beginsel en de politiek die het meeste ten goede zal komen aan de duurzaamheid van onze vrije instellingen. Dit is het plechtanker voor onze veiligheid als een volk — onze zekerste waarborg van Gods gunst, De man die deze leer verkondigt van persoonlijke verantwoordelijkheid aan God in zake het burgerlijk bestuur alwaar het volk regeert, is waard om geteld te worden onder de grootste der Amerikaansche staatsmannen, der Amerikaansche leerraars, der Amerikaansche profeten!

Dit idee: dat de Institutie der Vereenigde Staten door God is geïnspireerd geworden, wil heel wat zeggen!

(Zie vervolg en slot op blz. 335)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

HET LEVENSPAD.

Daar is, zoo leeren ons de heilige boeken, maar één weg om zalig te worden, en wel door Jezus Christus. Dat moet evenwel niet verkeerd worden verstaan. Zouden wij zeggen, wij gelooven in Jezus Christus, wij gelooven dat Hij de Zoon was van God, dat Hij geleefd heeft overeenkomstig de verhalen ons daarvan in den Bijbel en in de andere heilige boeken omschreven, dat Hij gekruisigd was en gestorven voor de zonden van Zijn volk, of wel voor de zonden van heel de wereld, dat Hij nadien was opgestaan en verrezen ten hemel, — zouden wij alle deze dingen gelooven, dat wil zeggen als geschiedkundige feiten aanvaarden, dan wil dat nog volstrekt niet zeggen geloof in Jezus te hebben.

Geloof in Jezus, of wel, den levensweg te zoeken beteekent veelmeer. Niet in de allereerste plaats komt het er op aan wat omtrent de afkomst en de persoonlijkheid van den Christus wordt geloofd, maar wel of in Hem wordt gezien de groote Middelaar die, overeenkomstig de bevelen en de wenschen Zijns Vaders, den menschen een levenspad voorleefde wat, wanneer gevolgd door die menschen, hen evenals Hem, brengen kan tot het eeuwige leven en de eeuwige verheffing.

Wij gelooven dat heel dikwijls niet begrepen wordt wat het zeggen wil, het eeuwige leven te hebben. Jezus zeide, toen Hij leefde op de wereld, „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, o Vader, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.”

Dat kennen van Christus is niet, zooals wij alreeds zeiden, eene historische kennis te hebben van Zijn bestaan, en van de dingen door Hem in dat bestaan gedaan, maar eene begeerte, ontsproten aan de inspiratie van den Geest van God, den Geest van het Goede, om datgene te doen wat Hij gedaan heeft. Dit laatste natuurlijk te verstaan in de lijn waarin ieder afzonderlijk individu geplaatst is.

Jezus was de grootste persoonlijkheid die ooit op aarde heeft geleefd. In alle dingen. En wel in de eerste plaats waar het het plichtsgevoel betreft. Hij wist niet alleen dat Hij door den Vader gezonden was om de beginselen te leggen van die zielenadel die den menschen tot eeuwig geluk en eeuwig heil op kon voeren, maar Hij deed die dingen ook. Heel zijn leven was daarvan het toonbeeld. En wij nu, die na Hem leven, en die Zijn leven ons zien geboekstaafd, hebben niet alleen in bewondering daarnaar op te zien, en ons in

bepinzingen te verdiepen omtrent Hem, omtrent Zijn bestaan, Zijn wezen en Zijn afkomst. Dat alles moge goed zijn, of sterker uitgedrukt nog, dat alles is, ook volgens de leer van de Heiligen der Laatste Dagen, zeker goed, maar het is niet de eerste vereischte. Om het levenspad te vinden wat Hij bewandelde, moeten wij Hem als ons grootte voorbeeld stellen. Moeten wij niet zeggen, Jezus was zooveel grooter, zooveel reiner en zooveel meer verheven als wij, dat wij bij lange na niet in staat zijn datgene te kunnen doen wat Hij deed, weshalve het een onbegonnen werk zou zijn Hem na te volgen, en daarom is het niet goed zulks te doen! Neen, zoo dienen wij niet te redeneeren. Natuurlijk was Christus veel grooter, veel edeler, veel reiner dan wij, en natuurlijk was Hij aangegord met een veel grootere macht dan die wij bezitten, maar wij dienen niet te vergeten dat Hem ook een veel grooter werk te doen was gegeven. Hij was de Middelaar! Hij was het die vóór moest leven, en wij zijn slechts volgelingen, die ons levenspad hebben te zoeken in dezelfde lijn als Hij, overeenkomstig onze verplichtingen. Bedroevend is het zeker te moeten constateeren dat geen onzer in de lijn van zijne verplichtingen ooit die hoogte heeft weten te bereiken die Hij bereikte, maar om te zeggen dat zulks onmogelijk is, zou in strijd zijn met de roeping ons toebedeeld, en eveneens in strijd met de eeuwige waarheid.

Het Levenspad, wat voor Hem leidde naar de hoogste verheffing, dient ook voor ons hetzelfde einddoel te hebben. Paulus zegt, in een van zijne brieven, „nu zijn wij kinderen Gods, maar het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen.” Het evangelie, zooals het in deze laatste dagen is geopenbaard, leert dat wij op kunnen klimmen tot den godenrang, en ofschoon wij den Vader en den Christus altoos zullen blijven beschouwen als onze Hoofden, onze Verlossers, indien dat woord in dezen zin ook op den Vader van toepassing mag worden gebracht, — zoo toch kunnen wij, naar het Beeld van den Heere die ons geschapen heeft, opklimmen tot den rang van godheid, om eeuwig met hen te wonen in die plaatsen die voor de goden terzijde zijn gezet.

Dat te bereiken echter heeft tot ondergrond niet alleen te koesteren in Christus een bloot geloof, een bloot toestemmen van de hooge rang van Zijn persoonlijkheid, maar heeft tot fundament een streven naar de wijze waarop Christus Zijne plichten opvatte, om te trachten de plichten van ons te doen en te bewerkstelligen op dezelfde wijze. Dat te doen zal ons niet alleen in het eind het Levenspad doen vinden, maar zal ons het Levenspad van af het oogenblik dat Christus als Voorbeeld om na te streven wordt verkozen, het Levenspad oogenblikkelijk doen zien, en in ons het bewustzijn wekken dat wij onze voeten reeds op dat pad hebben gezet, en elke schrede daarop gezet, ons nader voert in de richting van het eenmaal te bereiken

doel. Laten wij niet ontmoedigd zijn als wij letten op dit korte, dit kleine leven. Ook door middel van het evangelie zijn wij ons bewust geworden dat dit leven slechts een klein en gering onderdeel is van het lange en groote leven wat ons is toebedeeld toen ons het aanschijn is geschonken. Slechts een tusschenstation. Een tusschenstation waaraan een lange baan vooraf ging, en waaraan in de toekomst eveneens een lange baan verbonden is. Dood is weggevaagd als wij de beginselen van Christus in ons leven in praktijk gaan brengen. Wij vergaderen dan een schat van liefde die onsterfelijk is. Zeide niet reeds een der apostelen van ouds dat alle dingen een einde zouden nemen. Geloof zal door kennis worden vervangen, begrippen en ideeën door weten, maar de liefde vergaat nimmermeer. De liefde is het „leven tot in eeuwigheid”, maar een daadwerdelijk daarzijn, in een bestaan waar datgene wat wij nu als maatschappelijke dingen kennen, en die in ons tegenwoordig bestaan een der voornaamste plaatsen innemen, slechts een klein en onbeteekenend onderdeel zullen vormen van het levensbestaan, waarnaar het Levenspad leidt. Liefde zal de grondtoon dienen uit te maken van elk in de toekomst denkbaar duurzaam bestaan, en de grondslag van die liefde dient te worden gezocht, niet in het mediteeren over de liefde van Christus, maar door die liefde van Christus, die zelfs voor de grootste offerande niet terugdeinsde, tot den ondergrond van eigen bestaan te maken, en in toepassing te brengen op die gedeelten van het Levenspad die ons soortgelijke dingen te zien zullen geven als het Levenspad van Christus te zien gaven. Dan pas wordt het bewandeld, en dan pas is het voor ons de weg tot eeuwig leven, tot eeuwig geluk, hetwelk zijn vergulde poorten onmiddellijk openen gaat voor elk individu die er naar streeft deze levensopvatting tot de zijne te maken.

Het evangelie, voor ons belichaamd in het „Mormonisme“, predikt zulks, en beveelt het zijne volgelingen aan als de eenige weg ten leven. Christus te kennen, Hem te volgen, en daardoor den Vader die Hem gezonden heeft.

DE VRIJE WIL DES MENSCHEN.

De leerstelling van den vrijen wil wordt in de geschreven openbaringen van God klaar en duidelijk aangetoond. Het plan tot 's menschen verlossing grondde zich op zijn val.

Geene wet kon aan onze eerste ouders gegeven zijn geworden, en geene straf bepaald voor de overtreding van eene wet, tenzij zij vrij waren om, zonder dat eenige dwang op hen werd uitgeoefend, hunne handelwijze te bepalen. De vrijheid om eene keuze te doen was door den Schepper gegeveu geworden aan de voorvaderen van het geslacht,

en die vrijheid is steeds ten volle erkend geworden in al Zijne — des Heeren — handelingen met hunne nazaten.

Zooals de Patriarch van het geslacht eene proefondervindelijke kennis ontleende van goed en kwaad, door lijden en dood, zoo eveneens is hij en zijn nageslacht, door het lijden en den dood van den Eeniggeborene, verlost van de gevolgen van zijne overtredingen, onafhankelijk van eenige daad van eigen zijde.

De mensch werd geschapen naar het beeld en naar de gelijkenis van God, met de mogelijkheid om Hem geheel gelijk te worden. Deze toestand kan hij evenwel niet bereiken zonder eene kennis van goed en van kwaad. Door de daad van den Vader is hij tot deze kennis gerijpt, en door de daad van den Zoon wordt hij verlost van de gevolgen van de oorspronkelijke overtreding.

Toegerust alzoo met het voorrecht van het beoefenen van zijnen vrijen wil, is hij als evangelijske, daargesteld met de ouders van het geslacht, en heeft, voor zichzelf, de keuze van goed en kwaad, met de gevolgen van die keuze. Kiest hij het kwade dan zal een tweede dood het gevolg zijn. Kiest hij het goede dan zal dat blijken de weg te zijn naar alle machten, heerlijkheden en verheffingen waarin zich de Goden verheugen, naar wier beeld hij geschapen is.

Omtrent dit onderwerp spreekt het Boek van Mormon zeer duidelijk: „Redenen waarom de mensch, naar het vleesch gesproken, vrij is en alle dingen die nuttig zijn voor den mensch zijn hem geschonken. En zij — de menschen — zijn vrij de vrijheid te kiezen en het eeuwige leven, door den grooten Middelaar van alle menschen, of wel om gevangenschap en dood te verkiezen, overeenkomstig de gevangenschap en den dood van den duivel.” (2 Nephi. 2:27).

COMPENDIUM.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Aangezien het ons moeilijk is al onze vrienden en broeders en zusters persoonlijk te schrijven, zoo willen wij zulks doen door middel van De Ster.

Het is nu ruim vier jaar geleden dat mij, bijna vijf jaar dat mijn vrouw en mijn dochter, het voorrecht ten deel viel, om door middel van de hulp van iemand anders, die wij beschouwen als een instrument in 's Heeren handen om ons te helpen, — op te mogen trekken naar Zion. Deze zuster, — want het was eene vrouw — zullen wij altijd dankbaar blijven, en den Heere steeds bidden dat Hij haar moge zegenen met alle nooddriftigheden des levens.

Denkt niet, mijne geliefden in het oude vaderland, dat het zulk eene gemakkelijke zaak is, op te trekken naar een vreemd land, waarvan men de taal niet kent, en waarvan de zeden en gewoonten anders zijn dan in Nederland. De taal vooral, als men oud is, is een groot

struikelblok. Nu evenwel gevoelen wij ons allen hier thuis, en zouden niet gaarne weerom willen, want wij zien en gevoelen dat het hier de plaats van vergadering is. Hier, in de toppen der bergen, woont een rein en eerlijk volk, trachtende God te dienen zooals Hij wenscht gediend te worden. Hier wordt, in zake zedelijkheid, de vrouw in hooge eere gehouden, en wij, hoewel eenvoudige menschen, kunnen heel der wereld getuigen dat de laster die omtrent het „Mormonisme“ wordt verspreid, niets dan leugen en misleiding is. Het „Mormonisme“ heeft ons slechts al datgene geleerd dat rein en edel is voor den mensch, en zoo wanneer men de geboden en inzettingen van het evangelie tracht na te leven, dan zal men niet struikelen of vallen, maar staande blijven tot het einde toe, om de grootste heerlijkheid te beërven.

Zeker, rotsen der ergernissen, en steenen des aanstoots zijn hier, maar die worden veroorzaakt door leden die hier komen om den geest van het evangelie te verliezen, om er den geest van den dollar voor in de plaats te nemen.

Wij getuigen aan allen dat, hoewel 'het „Mormonisme“ door de wereld wordt bespot en gelasterd, het werk is van God, en eens zal de dag komen dat het voor allen klaar en duidelijk zal zijn dat hetgeen hier wordt volbracht, geen menschenwerk is.

Wij hebben geen spijt hier te wezen, en roepen alle broeders en zusters toe: weest getrouw, doet uwe plichten. haast u niet om opte trekken, want als het uw tijd is zal de Heere den weg voor u openen.

Mijn dank aan de Redactie voor het opnemen van deze eenvoudige regelen. Dat de Heere alle broeders en zusters in Holland steeds moge zegenen met alle nooddriftigheden des levens, maar bovenal met Zijnen Geest, opdat allen mogen volharden tot het einde toe, wat er ook moge gebeuren, is onze bede in den naam van Jezus.

Uw broeder en zuster in het evangelie:

J. VETH EN FAMILIE.

Salt Lake City, Juni 1917.

DE BROEDERSCHAP DER MENSCHEN.

door

Ouderling Aubrey Parker.

Hoe betekenisvol is het woord — „Broederschap,“ — want het stapt heen over alle nationaliteit, en werpt de slagboomen neer van rassen- of Kastensverschil. De broederlijke vereeniging van menschen! Jarenlang reeds is de wereld zich bewegende in de richting van deze verlangde haven, en nóg steeds gaat zij voorwaarts, alhoewel omstandigheden en gebeurtenissen deze bewering schijnbaar een leugen heeten.

De jaren echter leeren ons zekerlijk deze les, en als het brein van

het volk plastisch genoeg is geworden om deze dingen te ontvangen, dan zullen de volkeren opstaan en hunne erkenning verlangen. Niet de diplomaten van een volk, maar het volk zelve; want het zal de „vox populi” zijn die het, in den Naam van den Vader, van God, zal opeischen.

Dit is de smeltkroes van de menschelijke symphatieën. Eéne aanraking van den broedergeest maakt de heele wereld tot één.

Dat de eene mensch leeft aan de ééne zijde van een zekere grenslijn, en de andere aan een andere zijde, is geen reden dat zij elkaar naar de keel zouden vliegen.

Bovenzinnelijke broederschap vliedt als de volkeren zich op het oorlogspad bevinden. De Vrijmaçon doodt den Vrijmaçon, het eene lid van den Broederband den anderen.

„Broederschap” is een nieuw woord. Naastenliefde werd geleerd door Christus, en deze liefde zal de wereld binden als met een band des harten.

De „honden der hel” zijn thans losgelaten, maar zij zullen gebonden worden, en „vrede” zal, als de dauw des hemels, op de volkeren rusten, en de kinderen der menschen zullen nog eens den God van Abraham, Izaäk en Jakob, dienen, en wonen in eenheid en vrede.

HET LICHT.

Ziet in de richting van het licht. Dat is de wijze waarop wij zouden leeren leven. Als wij steeds in de richting van het licht leeren blikken, dan zal dat licht in ons zijne woonstede nemen, en ons met zijne stralen vervullen.

Laten wij in het licht wandelen onderwijl wij het bezitten, en wij zullen kinderen des lichts worden. Dan kan geene duisternis ons overkomen en het licht, dat in ons schijnt, verduisteren. Dan zullen wij een licht zijn in de wereld om anderer levens te verhelderen in hun verdriet en moeilijkheden.

Laat de zonneschijn uwe harten, op heldere dagen, binnendringen — Gods zonneschijn van liefde en waarheid. Doe schoone dingen van liefde, van onzelfzuchtigheid, van hulpvaardigheid; dingen die waar zijn, eerbaar, rechtvaardig, rein en liefdevol. Als wij oud geworden zijn maakt niets het leven zoo zoet als de herinnering aan oprechte en goede daden gedaan in de jaren van het verleden. Dusdanige verzamelingen in de zomerdagen des levens zal den winter blij doen zijn en helder, zelfs wanneer er buiten stormen loeien en duisternis heerscht.

Neemt elken dag in uwe harten een der blijmoedige woorden Gods. Luistert naar de een of andere hemelsche zang van hoop en vreugde.

Laat uwe oogen verwijlen bij een schoon vergezicht van goddelijke liefde. Aldus worde uwe ziel een fontein van licht en blijheid; en vreugde wordt meer en meer de overheerschende trek in uw leven.

LIAHONA.

JOSEPH SMITH
de
PROFEET-LEERAAR.

Een Toespraak.

(Vervolg en slot van blz. 328).

AMERIKA VAN GOD VERKOREN BOVEN ALLE ANDERE LANDEN. Niet alleen onderwees de Profeet de leerstelling dat de Institutie van de Vereenigde Staten van God geïnspireerd was, maar door het Boek van Mormon vertelt hij ons eveneens dat God dit land heeft uitverkoren boven alle andere landen. Ik wil u de passage voorlezen:

„Ziet, dit land zal het land zijn van uwe erfenis, en de Heidenen zullen hier gezegend wezen. Dit land zal een land van vrijheid zijn voor de Heidenen, en geene koningen zullen op dit land wezen die van onder de Heidenen verrezen zullen zijn. En dit land zal Ik boven alle andere landen bevoorrechten, en hij die tegen Zion (deze vastelanden der Westersche wereld) strijdt, zoo zegt God, zal omkomen, want Hij die eenen koning tegen Mij verwekt, zal niet bestaan, want Ik, de Heer, de Koning des Hemels, zal hun Koning zijn, en Ik zal voor eeuwig een licht zijn voor hen die naar Mijne woorden hooren.”

Zoodanig waren de bedoelingen en de neigingen van den patriotischen staatsman; maar de schoone en vloeiende woorden waarin hij zijne gedachten uitgedrukte zijn in geen enkel opzicht beter en sterker dan da minder gepolijste uitingen van Joseph Smith, in welker uitingen, door al onze heilige boeken heen, eene weelde is van zuiver Amerikaansche gevoelens, die de basis vormen van een patriotisme wat boven allen lof verheven is.

Met het oog op alles wat hier gezegd is geworden, betuig ik dat Joseph Smith, in de allervoornaamste plaats was: de Amerikaansche Profet.

Staande temidden van deze begrippen waartoe wij omhoog zijn geklommen in verband met dezen man en zijn levenswerk, wat alles dient om zijne beweringen als zijnde een Profet — „een van God gezonden Leeraar” — kracht bij te zetten, hoe onwaardig schijnen dan inderdaad de pogingen der menschen om zijn werk te weerstaan, of om, door hunne dwaze vooroordeelen, zijn karakter in oneer te brengen! Wij hooren, van uit het verleden een Babel van verwarde stemmen opkomen, „zijne nagedachtenis werpende met hunne walge-

lijke benamingen", maar alles tevergeefs; op zoodanige wijze kan over hem niet worden beschikt,

De waarheden die hij onderwees, zullen intusschen leven om het menschdom te onderrichten, en van Joseph Smith zal nog eens gezegd worden — zooals Josiah Quincy, ruim zestig jaren geleden, half voor-spelde, — dat hij zijne landgenooten meer beïnvloedde dan eenig ander historisch Amerikaan van zijnen tijd.

ADRESSEN DER ZENDELINGEN.

Herhaaldelijk komt het voor dat onze lezers de verschillende adressen benoodigd zijn van de zendingen die op dit oogenblik werken in de Nederlandsche Zending. Menigmaal toch wenschent men met een zending die onder ons gewerkt heeft, door middel van correspondentie in contact blijven, en ofschoon men dan meestal wel weet in welke stad zoo iemand verblijf houdt, verkeert men toch heel dikwijls in het onzekere omtrent straatnaam en nummer.

Om daaraan tegemoet te komen geven wij hieronder de juiste adressen van al de Ouderlingen die werkzaam zijn in de Nederlandsche Zending:

Mahonri A. Josephson,	Tuinbouwstraat 46a,	Groningen.
Louis M. Griffiths,	"	"
Rulon J. Sperry,	St. Peterslaan 71,	Arnhem.
Newton L. Andrus,	"	"
Elbett Stephenson,	J. Pz. Koenstraat 8 bis,	Utrecht.
Wilfort B. Hilton,	"	"
Dirk van den Berg,	Van Boetzelaerstraat 64,	Amsterdam.
Herbert E. Williams,	"	"
Francis O. Jones,	"	"
William Dalebout,	St. Janstraat 15,	Rotterdam.
George Kreutzer,	"	"
Alvin J. Teuscher,	"	"
Jacobus J. van Langeveld,	Crooswijkshesingel 7 b.	Rotterdam.
Benjamin F. Seely,	"	"

CONFERENTIEAANKONDIGING.

Op Zondag, 18 Nov. a.s. zal de halfjaarlijksche Groninger conferentie worden gehouden. Twee vergaderingen zijn belegd, in het Concerthuis, Poelestraat, en wel 's morgens om 10, en 's avonds om 6 uur.

Leden, vrienden en belangstellenden zullen allen welkom zijn.

INHOUD:

Joseph Smith de Pro- fect-Leeraar	blz. 331	Het licht	" 334
Het Levenspad	" 329	Joseph Smith de Pro- fect-Leeraar	" 335
De vrije wil des men- schen	" 331	Adressen der Zende- lingen	" 336
Van over de Oceaan	" 332	Conferentie-aankondi- ging	" 336
De broederschap der mensen	" 333		